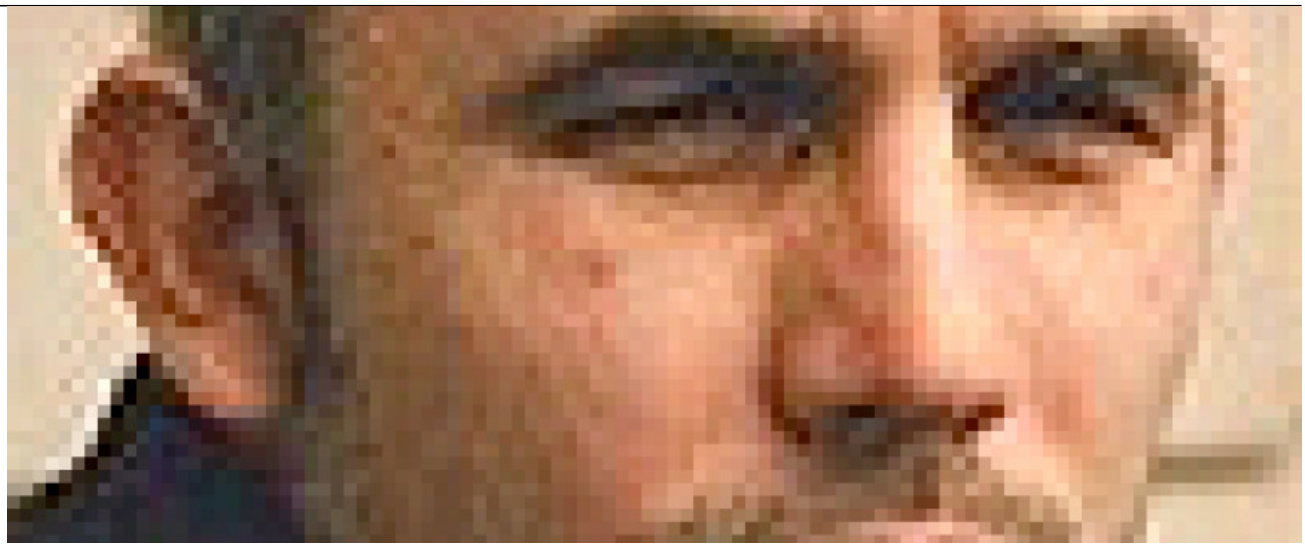

Darvasi László: Kisbeszéd a ceruzáért

2009 július 12. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Néhány nappal ezel?tt egy barátomnál jártam, er?sen dolgoztunk, komoly munkába merültünk, ami tulajdonképpen csak azt jelentette, hogy személyes sivatagokról, az emberi szív gyengeségeir?l és reményeir?l, illetve bizonyos szépnek, jónak, helyesnek szánt mondatok állagáról diskuráltunk.

Vagyis csak egy szokásos ügymenet zajlott. Odakint sötéten hallgatott az ég, a Holdat szám?zte, és leoltotta a csillagok lámpásait is. Zümmögött nekünk az asztali lámpa. Néztem, hogy a barátom a kézirat fölé hajolva kiradírozott egy megjegyzést. Milyen szépen csinálta. Az elpergett radírb?rt óvatosan elfújogatta, majd újra a ceruzájáért nyúlt.

Nahát, nahát, gondoltam, itt van egy ember, aki még dolgozik ceruzával, akinek még fontos a ceruza, ez a drága jószág, és aztán annyira elszégyelltem magam, hogy el kellett kérnem t?le.

Szép, kopott darab volt, jólesett megfogni, jólesett néhány sort írni vele. És én mégis milyen ritkán használok ceruzát! De azért nem annyira vészes a helyzet, mert például ha múzeumba térek, a képeslapok mellett mindig vásárolok ceruzát is, szép, fekete ironokat, világító barna grafitokat, tízcentis kollekciókat, papírdobozban sorakozó drága kiskatonákat.

Úgy emlékszem, gyerekkoromban a csehszlovákoknak volt a legjobb ceruzája, a csehszlovák puhabel? volt a ceruzák sztárja, azok zörögtek a csodás kis fa tolltartókban. Másodikosok voltunk, és a padszomszédom, a Jóska alám állította az ? kihegyezett ceruzáját, amikor a táblától visszafelé jövet a helyemre akartam huppanni, nos, bele is ültem rendesen, a hegye legott a fenekembe tört, azt hiszem, ott is maradt, így élek azóta is, kis puhabel?, talán ide-odavándorló csehszlovák grafittal a testemben.

Szerintem egyáltalán nem baj az, hogy az olvasó belefirkál a saját könyvébe, én tollal is szoktam volt efféle barbárságra vetemedni. Arra gondolok, hogy a könyv az enyém, én pedig a könyvé vagyok, az er?sebb természet? együttélés pedig ilyen, örökre megjelöljük egymást, örök nyomokat hagyunk a másikon. Aki a könyvébe ceruzával jegyezget, bizonnyal finomabb lélek, de a kelleténél talán óvatosabb is.

A golyóstoll magányos harcos. Nincs szüksége társaságra, szolgákra, barátokra. A tintás tollnak kell a tintakapszula vagy a tintásüveg, a mártogató papiros. Ezzel szemben a ceruzának valóságos udvartartása van, hiszen kell hozzá hegyez?, és jár vele radír is. A ceruza nyúlánk testében gyakran eltöredezik a grafitszál, annyira gyalázatos érzés, amikor hegyezel, és újrahegyezel, de hiába és hiába, minduntalan kibicsaklik a puha fatestb?l a grafithegy. Ilyenkor a ceruza meghalt. Egy halott ceruza van az ujjaid között, szegényt hová is temesd, hová?!

Ezért aztán én mélységesen tisztelem és becsülöm az olyan ceruzákat, akik öt-hatcentis rudacskákká fogytak évek hosszú sora alatt, de még mindig lehet velük firkálni, karcolgatni, igaz, már csak két ujjal lehet tartani ?ket. Milyen kalandos életük lehetett ezeknek a ceruzáknak! Biztosan nem ejtették le ?ket. Biztosan óvatosan hegyezték ?ket! Biztosan sok hosszú vonalat húztak velük! Gyönyör? satírfelh?ket simogattak a hegyükkel a papírlapok hómez?ire! Biztosan nem adták kölcsön ?ket! Úristen, most jövök rá, hogy ellentmondok magamnak! Lehet, hogy e ceruzáknak az élete egyáltalán nem volt kalandos?! Hogy azért tudtak ilyen apróvá fogyni, mert csak finomkodtak, pipiskedve írtak velük?!

Jaj, nem szabad elfelejteni a ceruza fémváltozatát sem, fent, a pirinyó hegyez?nek is használatos fémkupak megnyomásával nyílt ki a hegy lemezes pofája, s be tudtuk csúsztatni a grafitszálat. Nahát, ilyen ceruzám is van még!

Nem tudom, miért, de az az érzésem támadt, hogy a férfi jobban szereti a ceruzát, mint a n?. Szerintem a n?k a vastag hegy?, satírozásra és kijelölésre használatos tintenpeneket szeretik a legjobban, de ez csak könnyed föltételezés, tényleg, és az biztos, hogy tanító néniknek, könyvtáros hölgyeknek nagy barátja a ceruza.

Hanem amikor elégedetlen leszek egy frissiben papírra rótt mondattal, s leteszem a ceruzát, hogy a szörnyeteg radírért nyúljak, ? megremeg, majd rémületében le akar gurulni az asztalról. És ha nem kapok utána, tényleg le is esne. És aztán nyugtatni kell, hogy nem ? a hibás, dehogy, dehogy. Kicsit hegyezek rajta, megnyugszik végre, lehet folytatni az írást.

Abban viszont biztos vagyok, hogy valamennyi írószerszám közül a ceruza tud a legjobban szeretni. ? aztán szeret kicsit, nagyot, öreget, fiatalt, csak körmöljenek vele. Hagyományosan a ceruzaírás gyakorlást, házi feladatot, valami ideiglenes megoldást jelent. Nahát, miféle bátor és elvetemült dolog például szerelmes levelet írni ceruzával! A vallomást bármikor kiradírozhatja a címzett. És a törlést, a megsemmisülést már a ceruza sem látja.

delmagyar.hu

Ajánló